

susan mallery

gavau darbą,
ieškau meilės

Kas gali žiūrėti užtra?

Knygute.lt

Susan Mallery

GAVAU DARBĄ, IEŠKAU MEILĖS

Romanas iš serijos
"Buchananų restoranų imperija"

Versta iš: Susan Mallery, Delicious, Harlequin Books, 2006,
© Susan Mallery, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ema Bernotaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2008

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2008

© Svajonių knygos, 2008

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

1

Pené Džekson suprato, kad tikriausiai negerai taip džiūgauti matant savo buvusį vyrą paršliaužiantį atgal, bet nesunkiai atleido sau šį trūkumą.

- Juk žinai, kad jis nori tave įdarbinti, - priminė jai draugė Naomé.

- O taip. Koks saldus pripažinimo jausmas. - Pené atsilošė kėdėje ir susimąstė. - Noriu, kad jis maldautų. Ne svaidytusį pagiežingais žodžiais ir kunkuliuotų neapykanta, o rodytų...

- Rodytų besąlygiškai remiąs išsiskyrusias moteris? - pasitikslino Naomé.

Pené nusikvatojo.

- Būtent. Tikriausiai todėl, kad tokiais atvejais jaučiuosi silpna ir mažutė.

- Galbūt, bet noriu pasakyti, kad šiandien atrodai ypač žaviai - jei tai padės.

- Truputį. - Pené pasitaisė laisvoką megztinį ir žvilgtelėjo į laikrodį. - Susitarėme papietauti mieste. Neutrali vieta - nekels jokių prisiminimų, nei gerų, nei blogų.

- Stenkis vengti gerųjų, - perspėjo Naomé. - Kolui nebūdavo sunku tave apmulkinti.

- Nuo to laiko prabėgo jau treji metai. Pagalvau jis man visiškai nieko nebereiskia ir gyvenu toliau.

- Žinoma, - netvirtai sutiko Naomė. - Tik negalvok, kaip puikiai jis atrodo su tais savo drabužiais, juo labiau - be jų. Verčiau prisimink, kad sudaužė tau širdį, melavo norįs kūdikio ir sutrypė tavo trapias svajones.

Bus nesunku, - pamanė Penė, bet apmaudo šešėlis sudrumstė gerą nuotaiką.

Prieš ketverius metus ji norėjo įsidarbinti vi-rėja „Buchananuose“, viename iš Kolo šeimai priklausančių restoranų. Taikė į pačias žemiausias pareigas - būtų turėjusi ruošti salotas. Su ja varžėsi dar dešimt kandidatų. Bijodama, kad nesugebės nė peilio rankose išlaikyti, Penė paprašė Kolo, tada dar savo sutuoktinio, tarti gerą žodį apie ją savo senelei. Kolas atsisakė ir darbo Penė negavo.

- Šįkart darbas pats pas mane ateina, - tarė Penė. - Ketinu tuo pasinaudoti. Kolu - taip pat. Be abejo, grynai iš profesinių paskatų.

- Be abejo, - aidu atkartėjo Naomė, nors ne-atrodė įtikinta. - Tau jis - tikra rakštis sėdynėje. Visada buvo. Pasisaugok.

Penė atsistojo ir pasiėmė rankinę.

- O aš ar nebuvaу jam rakštis?
- Užsiprašyk padoraus atlygio.
- Pažadu.
- Ir negalvok, kad nori su juo pasimylėti.

Penė nusijuokė.

- Ak, liaukis. Apie tai negali būti nė kalbos.

Pamatysi.

Penė atvažiavo anksčiau, todėl sėdėjo automobilyje laukdama, kol laikrodis parodys, kad jau penkias minutes vėluoja. Ji turėjo menkumą, galbūt net nereikšmingą jėgos persvarą ir jautėsi jos nusipelnusi.

Pagaliau įėjo į tylų restoranėlį su odiniais baldais ir baltomis staltiesėmis. Dar nespėjusi užkalbinti padavėjos pamatė Kolą, stovintį prie staliuko salės gale. Juodu turėjo bendrą draugų ir gyveno tame pačiame mieste, bet Penė atkakliai stengėsi šalintis Kolo ir jiedviem iki šiol pavyko išvengti susidūrimo. Regis, nuo šiol viskas pasikeis.

- Sveikas, - tarė ji su savimi pasitikinčios moters šypsena lūpose.

- Labas, Pene. - Kolas nužvelgė ją ir mostelėjo ranka į vietą prieš save. - Ačiū, kad sutikai susitikti.

- O kaip galėjau atsisakyti? Telefonu nedaug

tepasakei, tai sužadino smalsumą. - Ji įsitaisė kėrsele.

Kolas buvo išvaizdus vyras. Aukštas, raumeningas, tomis pačiomis ilgesingomis akimis, kokias ji prisiminė. Užteko atsisėsti priešais jį, ir kūnas prisiminė, kaip būdavo anuomet, kai juodu puikiai sutarė ir negalėdavo atplėšti rankų vienas nuo kito. Bet dabar tai nedomino Penės. Ji gavo gerą pamoką ir padarė išvadas.

Be to, negalėjo atleisti už tai, kad per trejus išsiskyrimo metus jis nesiteikė nė kiek pastorėti ar susiraukšlėti. Ne, atrodė žavingai - kaip tikras vyras.

Ir vis dėlto Kolui prireikė jos pagalbos. Taip, tai neįtikėtina smagu. Kol juodu gyveno drauge, jis nebuvo ja visiškai patenkintas. O dabar nori, kad Penė išgelbėtų jį... šiuo atveju - restoraną. Moteris jau įsivaizdavo, kaip mėgausis jo keliaklupsčiavimu, kol galiausiai sutiks.

- „Jūros krantas“ pateko į bėdą, - tarė jis ir nutilo, nes priėjo padavėja priimti užsakymo.

Moteriai nuėjus Penė atsirėmė į odinę kėrslę atkalnę ir nusišypsojo.

- Girdėjau, kad ta bėda ne tokia jau menka. Kalbama, jog netekote didžiosios dalies klien-

tų, kartu ir pajamų – o tai jau visai nekas.

Ji sumirksėjo nutaisiusi nekaltą veidelį. Neabejojo, kad Kolas mato ją kiaurai ir norės pasmaugti. Bet negalės. Nes jam jos reikia. Tiesą sakant, mirtinai reikia. Kaip jai patiko jaustis reikalingai vyrams. Ypač Kolui.

– Buvo ir geresnių laikų, – sutiko jis. Atrodė, kiekviena šio pokalbio sekundė varo jį iš proto.

– „Jūros krantas“ yra seniausias garsios Buchananų dinastijos restoranas, – smagiai priminė Penė. – Ir pavyzdys kitiems. Bent jau kadaise toks buvo. O dabar garsėjate prastu maistu ir blogu aptarnavimu. – Ji gurkštelėjo vandens. – Štai kokių gandų sklando.

– Ačiū už naujausias žinias.

Kolo veidas įsitempė. Penė aiškiai suprato, kaip jį siutina jūdviejų pokalbis. Nutuokė, ką galvoja: ir kodėl iš visų Sietlo virėjų jam verkiant reikia būtent jos?

Ji to irgi nežinojo, bet kartais moteris tiesiog negali nepasinaudoti pasitaikiusia proga.

– Tavo darbo sutartis jau baigiasi, – pradėjo jis.

– Tiesa, – nusišypsojo Penė.

– Ieškai kito darbo.

– Taip.

- Norėčiau tave nusisamdyti.

Trys paprasti žodžiai. Žodžiai, kurie atskirai nedaug reiškia, tačiau visi kartu kažkam gali būti patys reikšmingiausi gyvenime. Šiuo atveju - jai.

- Turiu kitų pasiūlymų, - ramiai tarė Penė.

- Ar jau priėmei kurį nors?

- Dar ne.

Kolas buvo augalotas, kokių šešių pėdų ir trijų colių tamsiaplaukis vyras. Veidas - su ryškiais skruostikauliais ir tvirtu smakru, o burna dažniausiai išduodavo nuotaiką. Dabar jis taip tūžo, kad, rodės, tuoj ims spjaudytis ugnimi. Dar niekada Penė nesijautė taip gerai.

- Atvažiavau čia norėdamas tau pasiūlyti penkerių metų sutartį. Vadovautum visai virtuvei. Sutartis standartinė. - Jis pasakė atlyginimą.

Penė tik sumirksėjo ir gurkštelėjo vandens. Iš tiesų ji netroško tik pakeisti darbo vietą. Norėjo imtis savo verslo. Bet tam reikėjo krūvos pinigų, kurių ji neturėjo. Beliko apsispręsti - arba ieškoti daugiau verslo partnerių nei būtų norėjusi, arba laukti. Nutarė laukti.

Ketino trejus metus taupyti pinigus, o tada atidaryti savo svajonių restoraną. Taigi kad ir

koks viliojantis atrodė siūlomas atlyginimas, jo nepakako.

- Tavo pasiūlymas manęs nedomina, - išrėžė šyptelėjusi.

Kolas prisimerkė.

- Tai ko tu nori? Nesvarstant galimybės pamatyti mano galvą, pasmeigtą ant kuolo.

Dabar Penė nusišypsojo visai nuoširdžiai.

- Niekada to netroškau, - tarė ji. - Na, bent jau po to, kai baigėsi skyrybų procesas. Juk treji metai praėjo, Kolai. Seniai viską pamiršau. Nejaugi tu dar ne?

- Žinoma, kad pamiršau. Tai kodėl nenori priimti mano pasiūlymo? Juk tas darbas geras.

- Aš neieškau darbo. Ieškau progos.

- Ką turi galvoje?

- Daugiau nei įprastą sutartį. Noriu, kad ant restorano būtų mano vardas, o viduje turėčiau visišką laisvę fantazijai. - Ji įkišo ranką į švarkelio kišenę ir išsitraukė popieriaus lapą. - Turiu sąrašą.

Tinkami elgtis visada labai sunku, - mąstė Kolas išlankstydamas lapą. Ir šįkart ne kitaip. Jis perbėgo akimis sąrašą ir švystelėjo atgal. Penei reikia ne progos, o jo pautų, pačirškintų su česnakais ir puikiu grietinėlės padažu.

- Ne, - pareiškė šaltai, stengdamasis nekreipti dėmesio į rausvus ir rudus pavakario saulės atspindžius kaštoniniuose jos plaukuose.

- Kaip nori. - Pasiėmusi lapą Penė jau rengėsi kilti nuo stalo. - Buvo malonu tave pamatyti, Kolai. Sėkmės tau ir tavo restoranui.

Jis pasilenkė per stalą ir sučiupo ją už riešo.

- Palauk.

- Bet jei nėra apie ką daugiau kalbėti...

Atrodo visai nekaltutė, - pagalvojo Kolas, žvelgdamas į dideles mėlynas Penės akis, bet žinojo, kad šiuo atviru žvilgsniu pasitikėti negalima. Penę galima įtikinti imtis šio darbo, kitaip ji nebūtų atėjusi į susitikimą. Kvailinti ji ne jos būdai. Bet tai nereiškia, kad negali priversti jo maldauti vien tik norėdama tuo pasimėgauti.

Prisiminus praeitį greičiausiai jis to nusipelnė. Teks derėtis ir nusileisti, kiek įmanoma. Galėtų net pasimėgauti šiomis derybomis, bet Penė atrodo velnioniškai savimi patenkinta.

Tikėdamasis ją įsiutinti Kolas perbraukė nykščiu per riešą žinodamas, koks bus poveikis. Penė dažnai sielodavosi dėl stambių savo dilbių, riešų ir plaštakų, sakydavo, kad jie ne-

proporcingi visam jos kūnui. Kolui atrodė, kad ji kvailai ieško nesamų trūkumų. Šios moters rankos – kaip tikros virėjos: randuotos, mitrios ir stiprios. Jam visada jos patiko – tiek ruošiančios maistą virtuvėje, tiek glamonėjančios jį miegamajame.

– Šito nebus, – pareiškė jis linktelėjęs į popieriaus lapą ir atleido gniaužtus. – Ir tu tai supranti. Kur tikrasis sąrašas?

Penė šyptelėjo ir atsilošė kėdėje.

– Girdėjau, kad puolei į neviltį. Juk turėjau pabandyti.

– Ne tokia jau gili ta mano neviltis. Tai ko nori?

– Laisvės vaizduotei sudarant valgiaraštį ir savo vardo po juo, visiškos valdžios virtuvėje, nuosavybės teisių į ypatinguosius mano sukurtus patiekalus, teisės išspirti restorano direktorių, jei tik jis pernelyg įžūliai mėgins mane spausti, keturių savaitių atostogų per metus ir dešimties pelno procentų.

Pasirodė padavėja su jų pietumis. Kolas buvo užsisakęs suvožtinį, o Penė – salotų. Ne bet kokių. Priešais Penės dubenį su keturių rūšių salotų lapais padavėja padėjo aštuonis dubenėlius su pagardais.

Kolui atidžiai stebint Penė į kavos puodelį šliūkštelėjo alyvų aliejaus, balzaminio acto, įbėrė maltų pipirų ir įspaudė pusę citrinos. Pamaišiusi šakute salotas sudėjo pjaustytą rūkytą vištieną ir fetą, tada pauostė cukruotas karijas ir subėrė ant viršaus. Lazdynų riešutus praleido, įmetė tik pusę pomidoro, pridėjo mėlynojo svogūno vietoje laiškų ir užpylė padažu. Viską sumaišiusi sukrovė dubenėlius į krūvelę ir paragavo savo patiekalo.

- Ir kaip? - paklausė Kolas.

- Skanu.

- Kam tau eiti kur nors valgyti?

- Paprastai neinu.

Ir anksčiau neidavo. Mielai paruošdavo kokį įstabų patiekalą jūdviejų virtuvėje, o jis su malonumu jai tai leisdavo.

Kolas vėl įbedė žvilgsnį į reikalavimų sąrašą. Penė negaus visko, ko nori - jis nenusileis jai vien iš principo. Be to, tai gryni niekai.

- Gali sau fantazuoti dėl valgiaraščio ir vadovauti visai virtuvei, - pagaliau tarė savo žodį, - bet ypatingieji patiekalai priklausys restoranui.

Vadinasi, viskas, ką ji sukurs dirbdama restorane, bus restorano nuosavybė.

- Aš noriu būti įsitikinusi, kad išeidama iš darbo galėsiu išsinešti savo receptus. - Penė pasismeigė salotų. - Ši sąlyga man nepriimtina, Kolai.

- Susikursi ką nors nauja.

- Reikalas tas, kad aš nenoriu nieko, ką gero būsiu sukūrusi, palikti nevykusios tavo šeimos rankose, - tarė ji ir dėbtelėjo į Kolą. - Kol nepuolei man į akis, norėčiau priminti, jog prieš penkerius metus „Jūros krantas“ kiekvieną mielą savaitgalį būdavo užsakytas visam vakarui.

- Tegul bus valgiaraštyje įrašytas tavo kaip vyriausiosios virėjos vardas, - nusileido jis. Pastebėjo, kad Penė įsitempė - iki šiol dar nebuvo ėjusi tokių pareigų. Jau šis tas. - Gausi tris pelno procentus, - pridūrė.

- Aštuonis.

- Keturis.

- Šešis.

- Penkis, - nukirto Kolas. - Bet restorano vadovo nešokdinsi.

- Man juk teks su juo - arba su ja - dirbti.

- O jam - arba jai - teks dirbti su tavimi.

Penė šyptelėjo....